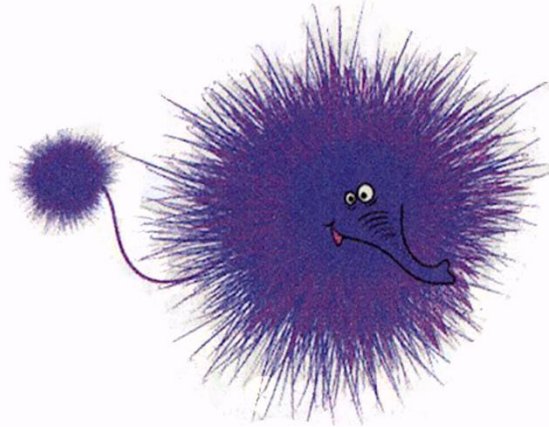

Dér Adrienn – Körbi és a hú-zós rejtély

Körbi, mivel úgy nézett ki, mint egy málnás vattacukorba csomagolt elefánt, jobb' szeretett rejtőzködni, nehogy valaki megegye. Bár minden gyerek tudta, hogy ott lapul valahol, soha senki sem látta, mert annyira össze tudta húzni magát, hogy bárhova befért, még a könyvtár polcai alá vagy a kemény- és puhaborítós mesekönyvek sokat lapozott gyűrdéseibe is.

Körbi kedvenc tevékenysége az olvasás volt, ugyanis, amikor olvasott, valójában beleugrott a történetbe, és ő maga is a részesévé vált. Így harcolhatott a sárkányok ellen, akikről többnyire kiderült, hogy nem is olyan gonoszak. Paripafésülője lehetett a délceg, szőke hercegeknek, akik közül több is festette a haját. Vagy éppen bújócskázhatott szellemekkel egy ódon, el sem varázsolt kastélyban. De olyan is előfordult, hogy egy kalandorjetit kísért el a legújabb kalandjára.

Az évek során pontos térképet rajzolt a könyvtár valamennyi könyvéről, így mindig tudta, hova látogasson el, ha kedve szottyant utazni. A térképnek csupán egyetlen sötét foltja volt – pontosabban fehér, mert milyen más színű is lenne egy papírlap? Körbi arrafelé sosem merészkedett, mert mindig különös hangokat hallott onnan, olyasmit, hogy: „hú-hú-hú”, amiből két dologra következtetett: vagy egy szellem az, vagy pedig egy bagoly. A szellemektől ugyan nem félt, a bagolytól viszont már annál inkább, mert az biztosan befalna egy kisméretű vattacukorelefántot.

Egy igen-igen-igen sötét, villámok tarkította éjszakán azonban, amikor ismét felfigyelt a különös hangra, úgy gondolta, ideje utánajárnia. Felkerekedett hát, és átmászott a mesehegyek tornyain, keresztültrappolt a betűtrollok mocsarán, végigsettenkedett a meséket elválasztó szoroson, végül elért a sötét... öhm, azaz a világos folthoz. Ott rendkívül sötét volt, sötétebb, mint bárhol másutt a könyvtárban, olyannyira sötét, hogy még egy elemlámpa fénye sem lett volna képes bevilágítani. A hang pedig egyértelműen onnan jött.

Körbi lenyelte a félelemgombócot – némi rózsaszín szőr is tapadt rá –, és nekiveselkedett az ismeretlennek. Óvatosan araszolt, kitapogatott minden falat, polcrészletet, szőnyegbolyhot, mígnem a hang már egészen közélről huhogott, ám Körbi nem tapintott mást, csak egy könyvet: a borítóját belepte a por, homokozni is lehetett volna rajta, a sarka behorpadt, és nemlétező karjaival a polcok felé nyújtózott. Na meg természetesen huhogott.

– Hát te? – kérdezte Körbi.

– Próbálok elérni a polcokig. Évekkel ezelőtt leestem, és itt nem keresett senki. Olyan magányos vagyok olvasó nélkül – mesélte szomorúan a könyv.

– És miért huhogsz?

– Csak nyújtózkodom, hanggal jobban megy, legalábbis azt hittem.

– Szólhattál volna helyette.

A könyv elgondolkodott.

– Látod, ez eszembe sem jutott. Hiába, a bennem lévő mesében is önállóan érnek el mindent, azt gondoltam, ez a polcra is igaz.

– Ó, te szegény! Majd én segítek – ajánlkozott Körbi.

Felkapta a könyvet, és kivitte a sötét foltból. Ahelyett azonban, hogy visszatette volna a polcra, azonnal olvasni kezdte. A könyv ettől megnyugodott, és ismét megtalálta a helyét a könyvtárban. Most arra vár, hogy ti is rátaláljatok a polcok rengetegében, és a kezetekbe vegyétek. Mert egy könyv csak akkor boldog, ha olvassák!